

«Все закінчиться і важливе сьогодні може стати не важливим завтра, але наша місія вести людей до Бога»

Сьогодні ми поспілкуємося зі студенткою другого курсу теологічного факультету Українського адвентистського теологічного інституту Інетою Дробіленко. Інета приїхала до України з Латвії на навчання.

Чому юна дівчина обрала саме теологію в Україні?

та

Як вона оцінює духовний стан між двома країнами?

Про все це ми й поговоримо з нею.

Інета, як так сталося, що ти приїхала з Латвії навчатися в Україну, до того ж на теологічний факультет?

Річ у тім, що я народилась в місті Іллічівськ, зараз Чорноморськ на Україні. Але коли мені було шість років ми з родиною переїхали до Латвії в місто Бауска, яке знаходиться за 66 кілометрів від Риги.

В Латвії ми опинилися з тієї причини, що мій дідусь латиш, а мама все життя вважала себе латишкою та мріяла переїхати на батьківщину до свого батька, до того ж їй подобалася Латвія. Так склалося, що в нас, дійсно, випала нагода здійснити мамине бажання. В той час на території України в нас виникли певні труднощі та мама почувала себе не впевнено й почала хвилюватися про те, щоб ми жили в кращих умовах.

Щодо мого рішення навчатися на богословському факультеті, то я вирішила, що саме це того варте.

Найкраще це можна описати тим, що в незалежності від того, чим би ми не займалися в нашому житті, все закінчиться, а багато з важливого сьогодні стане зовсім не важливим завтра, але наша місія вести людей до Бога. Усвідомлення того, що Бог через тебе знайшов ще одну людину, та що вона зможе жити не тільки на цій землі, але й в вічності – це дивовижне почуття.

Що тебе підштовхнуло, прийняти рішення поїхати в іншу країну та навчатися досить «цікавій» професії, як для дівчини?

В моєму житті відбулися певні події і я гадаю, що вони підштовхнули мене до рішення вступати саме на богословський факультет.

А ще, наскільки б я не любила Латвію, Україну я люблю більше. Для мене це можливість пожити на батьківщині хоча б чотири роки, тому що навряд чи моє життя складеться так, що я залишуся в Україні назавжди.

Але все вище назване, це ще не основна причина. Не дивлячись на те, що на території Латвії існує теологічний інститут, все ж він міжконфесійний. А для мене було дуже важливим, навчатися теології саме з точки зору церкви Адвентистів сьомого дня.

Насправді мене спіткало, здається, безліч перешкод перед тим, як поступити на богословський факультет і я, часом, втрачала надію, що це станеться...

В мене з Богом була вже й домовленість, що якщо мене не беруть, то я повертаюся до Латвії та вступаю на зовсім іншу спеціальність. В результаті, в моєму сьогоднішньому студентському житті я бачу Божу руку. Не зважаючи на всі перешкоди починаючи з документів, мовного бар'єра на іспитах та переїзду, Бог чудовим чином все влаштував.

Хотіла б також поділитися своєю історією про те, як я навернулася до Бога, оскільки це одна з причин мого вступу на теологію.

Мій прихід до Бога – це історія довжиною в життя. Згідно з фактом, я являюсь адвентисткою сьомого дня в декількох поколіннях, але ще до хрещення залишила церкву та почала жити своїм життям. А Бог наш милостивий... Він чудовим шляхом почав працювати наді мною та крок за кроком вести й повертати до Себе.

Мабуть, найбільший крок на зустріч Богу в моєму житті відбувся у 2018 році. Це сталося тоді, коли ми з родиною поїхали на посвячення церкви в місто Чорноморськ, в церкву, яку будували мої дідусі: Ояр Саулкалнс та Віктор Дробіленко. Повернувшись в ту атмосферу та зустрівши тих людей, побачивши щирі віру, яку мають люди, я відчула, що мені чогось або вірніше Когось не вистачає... Я зрозуміла, що цей хтось – є Бог.

△ Module cannot be rendered as the requested content is not (longer) accessible. Contact the administrator to get access.

Як ти можеш порівняти для себе духовний стан в Україні та Латвії? Чи є щось спільне та відмінне?

Досить компрометуюче питання відносно кращого духовного стану...

Хотілося б зауважити, що на території Латвії я знаходилася зовсім не довго та не мала можливості побувати в різних церквах та поспілкуватися з людьми, тому серед християнського світу, я більше побувала в Україні. Можу сказати, що приємно вражена духовним станом молоді, підлітків та людей старшого покоління в Україні. Я в захваті від тієї кількості різноманітних заходів, які тут відбуваються, хоча завжди хочеться більше та більше. Мені здається, що в українцях я бачу більше щирості в вірі, але можливо це пов'язано з менталітетом, тому що в Латвії люди більш закриті, навчені тримати свої емоції при собі. Тому в церкві від бабусі, яка сидить поруч, ти можеш отримати стільки тепла та щирості, скільки не знайдеш в Латвії, хоча в цій країні живуть чудові люди...

Можу додати, що Латвія – маленька країна та адвентистів там не

так багато, тому й кількість заходів обмежена в порівнянні з Україною.

В Україні неймовірна кількість різних подій, які відбуваються одночасно й тобі доводиться обирати, на який табір ти хочеш поїхати, або який захід відвідав би. Це, безумовно, пов'язано з розміром країни, та з кількістю церков – адже якщо церков багато, то більше варіантів куди їхати.

На жаль в Латвії такого розмаїття немає, але я вірю, що і в Латвії молодь підведеться та буде сяяти світлом Христа.

Україною ходять думки, що в Європі досить пасивно ставляться до місії діяльності. Чи прослідковується така тенденція в Латвії?

Я не можу говорити за всю Європу, та й за всю Латвію не скажу, але так, серед молоді Латвії деяка пасивність спостерігається. Мені здається, це пов'язано з особливостями менталітету, але я не впевнена...

Чим більше ти маєш, тим менше потребуєш Бога та Його допомоги. Люди націлені на добробут та збагачення. Не скажу, що цього немає в Україні, – просто тут більше присутні сімейні цінності, жага за духовними істинами. В Латвії молодь має трошки інші пріоритети та, наприклад, між родиною та роботою, вони в більшості випадків оберуть роботу. Тому, певно, так і складається, що духовність також падає...

Вважаю, що в кожній церкві існують ті, хто ще й досі прагне, хоче та служить, та ті, для кого християнство стало просто формальністю. Особисто зустрічала в Латвії тих та інших людей, те ж саме щодо цього питання можу сказати й за Україну. Справа скоріш за все не в країні, це залежить від людей та певних громад, тому що ми всі тим чи іншим чином впливаємо один на одного. Мабуть, я повторюся, знову повернувшись до менталітету, але в Латвії дуже люблять служити, хоча ті методи служіння, які використовуються в Україні не будуть працювати там.

До прикладу, літературний евангелізм. Так склалося, що я дуже люблю саме цей вид місійної діяльності та щиро підтримую думку Буйоне про те, що книга це бомба уповільненої дії. Але не скрізь можна розповсюджувати книги так, як це роблять в Україні. В Латвії не заведено ходити по домівках і пропонувати чи продавати книги, – до цього відносяться досить скептично. Тому для Латвії просто потрібні інші методики, щоб служити. На цей час я в пошуках цих методик. Можна ще додати, що оскільки Латвія – це територія Європи, а в Європі більше переважає лібералізм ніж консерватизм, – хоча я за розумний підхід та за те, щоб уникати не крайнощів.

Чи має Латвія достатню кількість пасторів для того, щоб розвивати, як ти вже зазначила, інші методики евангелізму?

На цей момент в Латвії, наскільки мені відомо, звершують служіння 40 пасторів, з яких лише 17 являються помазаними елеєм. Вважаю, що попит породжує пропозицію. В нас не вистачає пасторів, але хіба ця проблема не скрізь?

Якщо надати хорошу освіту, то з'явиться більше людей залучених до служіння, організовуватимуться численні та різноманітні заходи та тому подібне. Так, пасторів завжди не вистачає та посвячені люди скрізь потрібні.

Кожна країна має свої переваги та мінуси, але для Бога ми всі рівні та Він любить нас де б ми не жили. Щоб ми не робили, Бог завжди поруч та кличе нас до Себе. Він повертає нас, а потім ми, як Його інструмент, починаємо служити іншим. Тому духовний стан залежить від кожного особисто.

Наші стосунки з Богом – це найкраща методика евангелізму, тому що тоді наше життя відображує Христа.

Бесіду вела Анжеліка Ювженко